

MIENTJE

Moeder mocht het nog wel zeggen:
„Mientje moet voorzichtig zijn,
Anders valt zij van den schommel;
Dat geeft weer verdriet en pijn.”

Maar ons Mientje wou niet luistren.
„Als Mamatje er niet op let,”
Dacht zij, „ga ik toch weer hooger,
Slappe touwen geeft zoo'n pret.”

En zij deed het. 't Ging zoo eenig;
Maar op eenmaal viel z' er af

En bezerde zich ter dege;
Mientje, dat was voor je straf!

Moeder nam haar in heur armen,
Legde Mientje neer op bed.
„Wie niet hooren wil, moet voelen,”
Dat was 't einde van de pret.

Weken lang kon zij niet loopen,
Niet naar buiten, niet naar school.
Zij moest in haar bedje blijven,
Hadden and're meisjes jool.

Soms was Mientje erg verdrietig;
Ongeduldig vroeg zij dan:
„Moeder zou 't nog heel lang duren,
Eer ik weder loopen kan?”

„Nu, je weet toch wel, mijn kindje,
Wat de dokter heeft gezegd?
Als je rustig maar blijft liggen,
Komt het spoedig weer terecht.”

En zoo ging 't ook. Na een poosje
Was ons Mientje weer hersteld,
Kon zij loopen weer en springen,
Op de straat en in het veld.

Maar de pijn was haar ten zegen.
Mientje wist het nu wel goed
Dat gehoorzaam-zijn de les is,
Die een elk hier leeren moet.

MARIA LAARMAN.

